

Egyhavi fizetés nyereségrészesedésként a Fonamentőben

Ünnepi munkásgyűlés volt a Szegedi Fonamentő Vállalat rókusi telepén. Az üzem dolgozói a jól végzett, becsületes munka eredményeiről adtak számot.

Ebben a fiatal üzemből — mely még csak alig egyéves fennállásra tekint vissza — többnyire a régi rend számkivetettjei: vakok, s más csökkent munkaképességűek dolgoznak.

Számukra régen nem juttott tisztességes kenyér.

A tőkés vállalatok igazgatói, vezetői, ha munkáért könyörögtek, szóba sem álltak velük, legtöbbször a templomajtó, az utcákon «biztosította» a szánalmas, keserű kenyeret.

Most ők is valamennyien megbecsült, hasznos tagjai társadalmunknak.

A munkásgyűlésen Jákó László elvtárs, a vállalat vezetője elmondotta, hogy az üzem múlt évi tiszta nyereségéből 256 ezer forintot osztanak szét a vállalat munkásai között nyereségrészesedésként. Azok

a dolgozók, akik egész éven át becsületesen végezték munkájukat, és nem követtek el semmilyen vétséget a munkafegyelem, vagy a társadalmi vagyon ellen —

egész havi fizetésüket kapják jutalomként.

Egy korábbi üzem munkásgyűlés határozata alapján 5—50 százalékos nyereségrészesedés-levonásban részesítik azokat, akik fegyelmi vétséget követtek el. Ilyenek nem sokan vannak ennél a vállalatnál. S azok is, akiket érintett ez a kollektív határozat, most megfogadták, a jövőben a legjobb dolgozóitársaságukat tekintik példának.

Az első esztendő eredményei tehát megmutatták: van erő, munkakedv ezekben az emberekben. Most egyedüli kívánságuk, hogy a Könyvügyi Minisztérium és a megyei jogú városi tanács ipari osztálya a lehetőségekhez képest továbbra is biztosítsa számukra a folyamatos termelési feltételeket. Jelenleg ugyanis mindössze hatórai normális termelésre való nyersanyagkészlete van az üzemnek.

Két évet kapott a „Stalinon” tabletták gyártója

Georges Feillo francia gyárost kétévi börtönrre és egymillió frank pénzbüntetésre ítélték. Az általa gyártott »Stalinon« tabletták 102 ember halálát okozták, s további 150 embert súlyos betegé tették. A tabletták gyártói 643 millió frank kártérítést kötelesek fizetni a »Stalinon« áldozatainak és családtagjainak.

Női divatbemutatót tartanak Szegeden

Már a múlt évben nagy érdeklődés kísérte Szegeden a szabó-kisiparosok magas színvonalú női divatbemutatóját, ahol az érdeklődők megismerkedhettek az akkori legújabb hazai és külföldi divattal, ruhamodellekkel. A jólsikerült bemutatót a nagy érdeklődésre való tekintettel, az idén újabbak követik a KIOSZ Csongrád megyei szervezete rendezésében. Április 9-én, szerdán este fél 6 órakor Szegeden, a Kamaraszínház Horváth Mihály utcai termében újra felvonultatják a szabó-kisiparosok a legújabb divat szerint készített, izléses, ta-

A magyar—jugoszláv postaügyi egyezmény értelmében

URH összeköttetés létesül Szeged és Belgrád között

Hírül adtuk tegnap, hogy Kossa István közlekedés- és postaügyi miniszter jugoszláv utjáról hazatérve tájékoztatta a sajtó képviselőit a minap Belgrádban megkötött magyar—jugoszláv távközlési és postai egyezményről.

Kossa István közölte töb-

bek között, megállapodás történt a két ország között

a hírközlés korszerűsítésére.

E megállapodásnak — ahogy újlag értesültünk — szegedi vonatkozásai is vannak. Eredetileg úgy tervezték, hogy Szeged és Belgrád között újabb kábeleket fektetnek le a távbeszélő-összeköttetés javítására. A szakvélemények alapján azonban most úgy döntöttek, hogy legkésőbb 1960 végéig

ultrarövidhullámú távbeszélő-összeköttetést teremtenek Szeged és Belgrád között.

A szegedi sugárzó állomás Jugoszlávia segítségével létesül. Az ultrarövidhullámú adó működése előreláthatólag lehetővé teszi, hogy

a hangon kívül képet is továbbítsanak.

A többek között az NDK és Csehszlovákia televíziós adásait Jugoszlávia számára Magyarország közvetíti, viszont például Bulgária televíziós adásait a belgrádi adó továbbítja ide Magyarországra.

Hogy valóban kitűnő legyen a felszolgálás...

Pereg a film, villannak a képek a fehér vásznon. Egy éttermet látunk a csúcsgalamb típikus perceiben. A felszolgálók sűrűnnek-forognának, — ha lenne hely. A vendégek pedig türelmetlenül várják az ételt-italt. Egy pincér ép helyet csinál az újonnan érkezetteknek és négy poharat tenne az asztalra. Ahogy a poharakat megfogja, négy ujjá beleér az elkészített poharak belsejébe. A kollegája az asztalt takarítja le egy másik vendég előtt. Széles mozdulatokkal csapja a morzsát asztalkendőjével — pont a »paciens« nyakába. A kép ismét változik: az első felszolgáló a konyhán a tűzálló tányér széléhez nyúl, hogy a frissen elkészült ételt vigye a vendéghez. Jaj, az edény széle forró, alaposan megérinti az ujját, annyira, hogy a szájába veszi s így enyhíti a fájdalmat. Azután pedig e kézzel nyugodtan odanyúl ismét a tányérokhoz és viszi az étterembe. A néző ilyen »kiszolgálás« láttán nem is csodálkozik azon, hogy a következő jelenetben egy egész táca »rakománya«, a tányérok, csészék tartalma egy váratlan, »összeütközés« folytán a vendég nyakába zúdul. A vendég ereiben láthatóan megfagy a vér, úgy várja az ingere, ruhájára zúduló menü paprikás zsíros-szafos zuhatagát. E pillanatban azonban megáll a film és halljuk is a szöveget:

Igy nem szabad! Ekkor tudjuk meg, hogy ez a barleszk-szerű néhány jelenet egy vendéglátóipari oktató film első része. Ami ezután következik, az merőben más és pontosan fedi

a film címét: »Kitűnő felszolgálás«.

A budapesti, a Szabadság hegyen lévő, reprezentatív Vörös Csillag szálloda éttermeit látjuk. A helyiség csupa fény, tisztaság. A pincérek zajtalanul készülnek az asztali munkákra: reggelire terítenek. Máris érkeznek az első vendégek és elhangzanak az első rendelések a komplett reggelire. Alig hogy vége a reggelinek, folynak az előkészületek az ebédre. A pincérek úgy bemosakodnak, mint az orvos a műtét előtt. Vége a terítésnek, minden a maga helyén, utána a »chéf«, a konyhafőnök birodalmában előzetesen ismerkednek a menü »slágerivel« majd szépen, izlésesen, gusztusosan, kulturáltan, szinte olajozottan foglalják a felszolgálás az ebéd-süti az ujját, annyira, hogy a nézőnek fokozódik az étvágya, a terítékek, az ajánlott ételek nevének, »tulajdonosságainak« hallatán. Ezután nem kell csodálkoznunk, hogy az a tizenkét személyes, reprezentatív jellegű vacsora, amit a »Terimex« rendelt külföldi kereskedelmi szakemberek számára, szintén pompásan sikerül. A vendégeknek minden izlik a hideg hal-éledtől kezdve a vacsorát befejező feketétig, likőrökig. És ez a fő!

Ahogy a fény kigyúl, megkezdődik az anketé, amelyet a városi tanács kereskedelmi osztálya rendezett a szegedi vendéglátóipar mintegy 300 alkalmazottja számára a Szabadság Mozi-ban. Igazgatók, üzletvezetők, pincérek, felszolgálók és nagyon sok vendéglátóipari

Hárommillió ember takarékoskodik rendszeresen

A kormányának a takarékoskosságról hozott határozata s a napokban megjelent felhívása hangsúlyozza, hogy az életszínvonal stabilizálásának, illetve emelkedésének elengedhetetlen feltétele a minden téren való takarékoskodás. Ebbe természetesen az egyéni takarékoskodás is beletartozik. Ennek meg is van a lehetősége. A betétállomány évről évre, de különösen 1957. januárja óta töretlenül emel-

kedik. A lakosság betétállománya ma már 70 százalékkal haladja meg az ellenforradalom előtti legmagasabb szintet. A KST-k taglétszáma az ellenforradalom előtt 200 000 volt, s egy év alatt 6) millió Ft-ot gyűjtöttek össze. Az ellenforradalom idején 35 ezerre csökkent a taglétszám, most már több mint háromszázezerre növekedett, s a KST-kben gyűjtött pénz már az év első három hónapjában meghaladja a 60 millió forintot.

A dolgozók soronkívüli jóvedelméből, a nyereségrészesedésből is mind többen tesznek félre későbbi, nagyobb vásárlásokra. Volt olyan üzem is, ahol a nyereségrészesedés 70—80 százalékát tették takarékbba. Hozzávetőleges adatok szerint az országban körülbelül 3 millió felett van a rendszeresen takarékoskodók száma. Ha csak a nyeresemény és a kamatozó betétformát vesszük, az országban minden kilencedik embernek van betétkönyve. A takarékoskodók jele munkás és alkalmazott, de a parasztság betétállománya is emelkedik.

tanuló jött el, hogy végig nézze a Belkereskedelmi Minisztérium Vendéglátó Főigazgatósága által készített szakmai oktató filmből és megvitassa a látottakat. A vitavezető igazán »szakmai«: D. Tóth István, a budapesti Gellért szálloda felszolgálója, aki mindjárt elemzi is, mi volt a jó, mi a rossz a filmben, amelyet az ország minden jelentős városában bemutatnak most a vendéglátóipar dolgozóinak. Bevezető szavai után következnek a felszólalások. A régi, kiváló szakember — mint Varga Lajos, a Tisza Étterem vezetője, — vagy a Vendéglátó fiatal ipari tanulója — Kiss Antal — egyaránt elmondja meglátásait. És a »laikus«, aki csak a vendéglői fehér asztalnál találkozott e tisztes iparral, bizony csodálkozhat: mennyi szaktudás, gyakorlat, szakmásteret kell hozzá, hogy »jól menjenek a dolgok« egy-egy étteremben, vendéglőben, cukrászdában, hogy a vendég pénzéért valóban a megfelelő, jót és jól kapja meg. A jó felszolgáló diplomata, orvos, lélekűvár is egyszemélyben — mondja D. Tóth kártyás — és ahogy nagy »praxisból« vett példákat, érveket sorakoztatja fel — be kell látni, hogy igaza van.

Szakmai utánpótlás, felszerelés, a bánásmód mikéntje, — sűrűsödnek a problémák a vita során. D. Tóth István a jó javaslatokat, hozzászólásokat feljegyzí és közli az illetékesekkel, hogy az elhangzottakból semmi se vesszen karba...

És a nem szakmabeli, aki ezen a zártkörű anketén részt vehetett, azzal a meggyőződéssel távozott, hogy a szegedi vendéglátóipar — amelynek munkájával kapcsolatban elég sok kifogás hangzott el már — igyekszik, törekedik a színvonal javítására, a hibák megszüntetésére. Nemcsak azért, mert Szeged idegenforgalma egyre bővül, hanem azért is, hogy a »törzsvendéget«, a szegedi dolgozót, minden esetben, minél jobban, valóban »vendégül lássa«...

(n. l.)

EGY KÖZSÉGBEN - HUSZONHÁROM NEMZETISÉG

Jugoszláviában, a bácskai Cservenka község lakosságát 23 különböző nemzetiség alkotja — írja a »Mladost« című jugoszláv lap. A többségben magyar- és német-ajkú községben még bolgárok, albánok, törökök, oroszok, ruszinok, ukránok, románok, lengyelek, szlovákok, görögök, csehek, olaszok, szlovének, csnagorácok, makedónok, horvátok, franciák, amerikaiak, egyiptomiak és zsidók is élnek. Ennek ellenére a község lakossága jól megérti egymást, s a fiatalokat sem zavarja, hogy más nemzetiségekkel lépnek hásszágra.

KÖZÖTTÜK ÉLNEK...

A munka végeztével időnként együtt maradnak a pártcsoportok tagjai a Szegedi Textilművekben, hogy kicseréljék gondolataikat. A pártbizalmiak — az üzem pártbizottsága által adott ismertetés alapján — tájékoztatót adnak az üzem, az ország és a nemzetközi élet időszerű kérdéseiről. Hasznos ez, mert ennek alapján a kommunisták tartalmas beszélgetéseket folytathatnak az emberekkel, kielégítően felelhetnek arra, ami érdekli őket.

Elterjedt és ma már mind természetesebb a gyárban, hogy a kommunisták és pártönkívüli munkatársaik és barátaik között politikai tevékenységet folytatnak. Baráti beszélgetéseket és az igazság hirdetését is jelenti ez.

A sudár termetű Szabó Erzsébet, a fonoda dolgozója is egy a pártbizalmiak közül. Ő is azt mondja, hogy kis kommunista kollektívájuk minden tagja kötelességének érzi a barátság, növelését a pártönkívüliekkel. Nézzük meg hát ezek után néhány mozaikkal, hogy a politikai eszmecsere végzésével együtt miként tevékeny-

kedik Szabó Erzsébet pártcsoportja. Az arra érdemes pártönkívüliek előtt nem lehet elzárni a párthoz vezető utat. Sőt segíteni kell az út megtalálását. Szóba került a pártcsoportban Kádár György né gyűrusfonó ügye; tagjelöltfelvételi kérelme is. Ismerik a szerény, szorgalmas asszonyt, aki a hétköznapi bizonyította, hogy érdemes felfigyelni rá, mint a párt jövőbeli tagjára. S a munkásnő ki is töltötte tagjelöltfelvételi kérelmét. Úgyében természetesen a taggyűlés hivatott a végső szót kimondani.

Az emberek között élnek a pártcsoport tagjai. A pártönkívüliek bizalommal vannak irántuk és ezt az is jelzi, hogy őszinték. Korábban, az esztendő elején felbukkant olyan kétkedő álláspont is, hogy »talán nem is fizetnek nyereségrészesedést...« A kommunisták az igazságot szegezték szembe a hamis állásponttal és kijelentették: »Lesz nyereségrészesedés, a végzett munka alapján. Erről március végéig mindenki meggyőződik!« Így is lett. A nyereségrészesedést a textilművekben is megkapta mindenki, ép-

pen a napokban. Kérdések ekkor is voltak: általában miért nyolcnapi keresetnek megfelelő összeget kaptak, miért nem lett általában három nappal több? A kérdést jogában állott feltenni bármelyik dolgozónak és nincs benne semmi különös. A miértekre a kommunisták — Szabó Erzsébet pártcsoportjának tagjai is —, őszintén feleltek és olyan tényeket mondtak, amelyeket valamennyi dolgozó könnyen ellenőrizhet. A nyereségrészesedés igaz több is lehetett volna, azonban a gyár termelése a múlt évi influenza-cajárvány idején jelentősen csökkent. Egy hónapig a műszakokból naponként és általában 170-en hiányoztak és ez a sajnálatos tény bizony negatívan éreztette hatását a nyereségrészesedésben.

Panaszkodtak a dolgozók, hogy némely, azonos munkát végző gépnél jobb a műszaki adottságok, ám ezeknél is olyan a követelmény, mint a kevesebb teljesítményt adóknál. Több pártcsoportban beszéltek erről. Szabó Erzsébet elvtársnő pártcsoportjába tartozik az üzem pártbizottságának termelési felelőse: Balázs Antal elvtárs, mérnök. Ő is

foglalkozott a dologgal, hogy a valóban jogos kifogás megalázkodásra intődjék el. Szabó Erzsébet és pártcsoportja — épp úgy, mint a többi — gondolt fordít a munkában való személyes példamutatásra. Mozgalom indult az anyagtakarékosságért. A kommunisták a termelésben való helytállásuk után erkölcsi alappal beszélhettek az anyagtakarékosság jelentőségéről.

Szabó Erzsébet pártcsoportja minden tagjának — egy kivételével — van valamilyen pártmegbízatása, s ezt becsülettel is végzi. Helyesen kivétel most egy elvtársnő, akinek nemrégiben kisgyermekét születt.

S a kommunisták, a pártmegbízatások teljesítésével együtt, azt is kötelességüknek tekintik, hogy segítsenek az emberek ügyes-bajos dolgaiban. Például: ha mód adódik egy rossz épületből pár lakás kialakítására, akkor ott a kommunisták társadalmi munkát végeznek, hogy segítsenek az arra rászorulóknak. Tetteik, igaz szavaik növelik a bizalmat is az emberek között.

NAPJAINK

Különös dolgok egészítették ki mostanában a talált tárgyak hagyományos listáját Angliában. Lassan már senki sem lepődik meg azon, ha egy rakétát, vagy atombombát talál háza kertjében, mert ez olyan természetes lesz ott, mintha nálunk elveszítenek az emberek fél pár kesztyűt, pénzt, csomagot, kabátgombot...

Ki mit hord magával — azt veszíthet el. Történt, hogy egy haditengerészeti repülőgép kilővési gyakorlatot hajtott végre a tenger felett, s sorszerűtlen támaszpontjára visszatérőben elvesztett egy... rakétát.

Az ilyen elveszített tárgyat jobban kell keresni, mint az elpottyantott 5 pennyt, s kereste is az angol rendőrség egész Délnyugat-Angliában. Nem lelték meg — eddig egyetlen becsületes »megtaláló« sem jelentkezett.

Nem örülnénk mi sem, ha az elvesztett rakéta hangos robbanással jelezne egyszer: »Ne keressetek, uraim, itt vagyok!«

(nm)